

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 22.001 van 26 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Bagdad. U zou een sjiïet zijn, van Arabische origine en zou sinds 1968 aangesloten zijn geweest bij de Baathpartij. U zou een opleiding ingenieur vliegtuigkunde hebben gevolgd en in 1981 zijn toegetreden tot het Irakese leger. U zou er hebben ingestaan voor het onderhoud en reparaties van vliegtuigen. Tijdens de oorlog met Iran zouden in het Irakese leger geregeld infiltranten van de Dawa partij zijn ontmaskerd. U zou de arrestatie van een tiental Dawa leden hebben ondertekend, waarna deze werden overgeleverd aan de Istikhbarat en jullie nooit nog iets van hen vernamen. Uw hoogste graad in het leger zou 'raid' (majoor) zijn geweest. In 1993 zou het Irakese leger zijn afgeslankt en zou u op pensioen zijn gegaan. U zou wel nog actief zijn geweest voor de partij. Sinds 1990 had u de graad van 'udw qiyada firqa' (lid van het bestuur van een afdeling). U zou voor de partij deserteurs en opposanten hebben opgespoord en gearresteerd.

Na de val van het Baathregime zou u bij uw schoonvader zijn ondergedoken uit angst voor wraakacties. Op 7 september 2004 zou dit huis zijn aangevallen door mensen die riepen dat ze "wraak wilden nemen op de moordenaar". U zou het huis onmiddellijk hebben verlaten en uw toevlucht hebben gezocht in het huis van uw zus. Na één nacht bij uw zus zou u zijn ondergedoken bij de zus van uw echtgenote. U zou hier nog een vijftal maanden zijn gebleven. Uw situatie zou uitzichtloos zijn geweest en uiteindelijk zou u Irak hebben verlaten in februari 2005. Op 22 maart 2005 zou u in België zijn aangekomen en diezelfde dag heeft u hier asiel aangevraagd. Na uw komst zou u hebben vernomen dat de zoon van uw schoonzus omwille van u vermoord werd.

Op 17 juli 2006 nam het Commissariaat-generaal omtrent uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 12 februari 2008 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal te vernietigen. Op 7 juli 2008 werd u opnieuw gehoord op het Commissariaat-generaal.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw diploma, uw beroepskaart, uw pensioenkaart, een overlijdensakte van uw neef, een kopie van uw huwelijksakte en een foto en de identiteitskaart van het meisje dat uw echtgenote recent heeft geadopteerd.

B. Motivering

In het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dient te worden vastgesteld dat het, gezien uw politieke achtergrond en voormalige job bij het Irakese leger tijdens het regime van Saddam Husayn, inderdaad aannemelijk is dat u het risico loopt vervolgd te worden in de zin van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25 §3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

In casu is uw betrokkenheid bij het leger ten tijde van het regime van Saddam Husayn en bij de Baathpartij geloofwaardig. Dit blijkt uit de verklaringen die u heeft afgelegd tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal en uit de documenten die u heeft voorgelegd ter staving ervan. Het Baathregime, met Saddam Husayn aan het hoofd ervan, staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en mensenrechtenschendingen. Het Iraakse regime onder Saddam Husayn heeft zich, met behulp van de Baathpartij en de veiligheidsdiensten, schuldig gemaakt aan een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking.

Uit uw verklaringen blijkt dat u 'udw qiyada firqa' (lid van het bestuur van een firqa) was en bijgevolg behoorde tot het hogere kader van de Baathpartij. U zou de verantwoordelijke zijn geweest van een cel met leden met de graad van nasir en nasir mutaqaddim (aanhanger en gevorderd aanhanger) (CG 7/7/08 p.8). Dit impliceert dat u een belangrijke positie bekleedde binnen de strakke hiërarchie van de Baathpartij en binnen de toenmalige Iraakse maatschappij. Leden vanaf de graad 'udw firqa' werden trouwens in aanmerking genomen bij de 'de-Baathificatie' van Irak na de val van het regime van Saddam Husayn. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat deze functie impliceert dat u behoorde tot een zeer select gezelschap binnen de Baathpartij waarvoor men zijn loyaliteit aan het bewind nadrukkelijk diende te hebben bewezen, bijvoorbeeld in de vorm van het verschaffen van gevoelige informatie aan veiligheids- en inlichtingendiensten, het verlenen van hulp bij arrestaties, het bemannen van controleposten, het ondervragen van gedetineerden of het leveren van hulp bij zuiveringen in gevangenissen. Dezelfde publieke informatie stelt dat vanaf de positie van 'kandidaat-lid' betrokkenheid bij schendingen van mensenrechten geenszins kan worden uitgesloten. Bijgevolg geldt dit zeker voor de positie van udw qiyada firqa. Uw verklaringen over uw persoonlijke activiteiten voor de partij bevestigen deze informatie. U stelt dat u vergaderingen en bijeenkomsten bijwoonde, patrouilles uitvoerde, mensen surveilleerde en bewakingspermanentie vervulde. Ook zou u geregeld opposanten en deserteurs hebben opgespoord en gearresteerd (CG 6/7/06 p.13, 20 en CG 7/7/08 p.8, 13).

Gezien uw positie binnen de partij kan worden geconcludeerd dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de begane daden door uzelf en door de partij in het algemeen correct in te schatten en dat u uw medewerking hieraan bij volle bewustzijn verleende. U geeft trouwens zelf aan dat u op de hoogte was van het feit dat deserteurs mogelijk konden worden gestraft met de doodstraf of lichamelijke verminkingen. U heeft het ondermeer over het afsnijden van de tong of de oren (CG 7/7/08 p.13-14). Dit klopt met de werkelijkheid: in het Irak van Saddam Husayn werden dienstplichtontduikers vaak zeer ernstig mishandeld en bestraft met de doodstraf of de amputatie van een deel van het oor. Uzelf stelt geregeld deserteurs te hebben gearresteerd. Rekening houdend met de algemene informatie alsook met uw verklaringen dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u medeverantwoordelijk bent geweest voor ernstige mensenrechtenschendingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u weigert te antwoorden op de vraag of de deserteurs die u heeft opgepakt een dergelijke straf hebben ondergaan. U zegt dergelijke vragen niet te accepteren en verklaart geïrriteerd te zijn door deze vragen en zich beschuldigd te voelen. Nadat u uiteindelijk nogmaals werd herinnerd aan het feit dat u de plicht heeft mee te werken geeft u een ontkennend antwoord (CG p.14). Uit uw antwoord op de vraag of u dan steeds opvolgde wat er gebeurde met de mensen die u arresteerde, blijkt evenwel dat dit niet het geval was: u zegt alleen dat u de meerderheid van de personen later terugzag (CG p.14). Uw onwil om hierover duidelijkheid te verschaffen, wijst duidelijk op een gebrek aan medewerking. Het feit dat u weigert concrete en precieze informatie hieromtrent te geven, creëert een aanvullend vermoeden van uw betrokkenheid bij deze vorm van mensenrechtenschendingen. Het doet vermoeden dat u wel degelijk weet heeft van de gevolgen van uw daden en dat u deze probeert te verdoezelen. Uw bewering dat u later goede vrienden werd met de mensen die u eerder arresteerde (CG 7/7/08, p.15), kan moeilijk als geloofwaardig worden beschouwd. Evenmin geloofwaardig is de plotse ommeezwaai in uw verklaringen dat u zelf nooit opposanten heeft opgespoord of gearresteerd, terwijl u aanvankelijk duidelijk hebt aangegeven dat dit wel degelijk tot uw

takenpakket behoorde: "Tuurlijk moest de partij zijn vijanden opsporen. Wij waren niet het apparaat om die mensen dood te maken. We kregen een naam, moesten die opsporen en oppakken. Tuurlijk, we deden dat, het was een bevel van de partij" (CG 7/7/08 p.15). Het feit dat u nadien probeert te ontkennen dat u opposanten heeft gearresteerd, eerst door te zeggen dat u soms smoezen verzon om er onderuit te komen en vervolgens te zeggen dat wat u betreft alle mensen die u heeft opgepakt deserteurs waren, is niet ernstig. Bij toeval zouden er bij uw controlepost nooit iemand van Dawa zijn geweest, zo zegt u. Ook andere opposanten zou u zelf nooit hebben opgepakt (CG 7/7/08 p.15). Uw verklaring dat u zelf, bij toeval, nooit een politieke opposant zou hebben opgepakt, is weinig waarschijnlijk in de toenmalige Irakese context, zeker gezien uw eerdere verklaringen en uw functie en activiteiten voor de partij. Ook deze aanpassing in uw verklaringen doet vermoeden dat u tracht uw eigen daden en verantwoordelijkheden te minimaliseren en zelfs te ontkennen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u op vrijwillige basis bent toegetreden tot de partij en vervolgens bent opgeklommen tot een verantwoordelijke functie binnen de partij. U zou in 1968 lid zijn geworden toen men nieuwe leden wierf op school (CG p.12). U bent vervolgens zo'n vijfendertig jaar actief geweest binnen de partij, waarbij u geld en beloningen ontving (CG p.14). Op de vraag hoe u bent kunnen opklimmen binnen de partij, verklaart u dat u kon doorgroeien door uw deelname aan activiteiten, het werven van nieuwe leden en uw enthousiasme (CG p.12).

Bovendien kan nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u ooit werkelijk probeerde zich terug te trekken uit de Baathpartij. Integendeel, u heeft, ook op het moment van uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal, geen afstand genomen van het Baathregime. U verklaart meermaals dat Saddam Husayn nog steeds uw leider is (CG p.14, 15). Op de vraag naar uw mening over zijn beleid, neemt u hiervan allerminst afstand. Het enige wat u zegt is dat u het soms een beetje vreemd vond hoe hij de mensen behandelde en dat hij soms tegen de bevolking was (CG 7/7/08 p.15). Het feit dat u hem nog steeds als uw leider beschouwt, ook al is hij intussen veroordeeld voor misdaden tegen de menselijkheid, laat niet toe te concluderen dat u afstand heeft genomen van het beleid van het voormalige Irakese regime. Uw verklaring dat Hitler toch ook nog veel aanhangers heeft, is in dit verband veelzeggend. Ook in uw antwoord op de vraag naar uw mening over de aanpak van het regime van de intifada in 1991 bijvoorbeeld, blijkt dat u geen afstand neemt van de praktijken van het regime (CG 7/7/08 p.9).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen dat u uw activiteiten uitvoerde op bevel (CG 7/7/08 p.13), geenszins kunnen worden beschouwd als verschoningsgrond voor uw medeverantwoordelijkheid voor bepaalde mensenrechtenschendingen. U maakte een carrière binnen de partij gedurende meer dan dertig jaar en had zelfs een hoge functie waarbij u de verantwoordelijke was van een cel van aanhangers en gevorderde aanhangers.

Verder moet worden opgemerkt dat u meermaals bij vragen naar uw functie, activiteiten en verantwoordelijkheden heeft geweigerd te antwoorden of ontwijkende antwoorden heeft gegeven waardoor het normale verloop van de procedure wordt gehinderd. Bovendien creëert dit een aanvullend vermoeden van betrokkenheid. Zo bijvoorbeeld weigert u twee maal te antwoorden op de vraag of u bevel moest doorgeven aan mensen onder u om opposanten en deserteurs te arresteren. U zegt dat u wilt weten waarom deze vragen worden gesteld. U vindt dat u reeds voldoende vragen heeft beantwoord. Vervolgens verklaart u: "we gaven [zulke bevelen] niet aan lagere leden, alleen aan hogere leden werd dit gegeven", maar u zou persoonlijk nooit zoiets hebben meegemaakt (CG 7/7/08 p.16). Gezien uw functie binnen de partij, is dit laatste weinig waarschijnlijk. Verder geeft u zeer ontwijkende verklaringen over de plaats waar u als officier was gestationeerd van 1991 tot 1993 (CG 7/7/08 p.4-5). Vragen moeten meermaals worden gesteld vooraleer u er antwoord op geeft. U weigert aanvankelijk te antwoorden en zegt dat de vragen absurd en onzinnig zijn, en dat uw zaak niet serieus wordt genomen. Wanneer u dan toch antwoordt, zijn de antwoorden eerder ontwijkend (CG 7/7/08 p.5). Het feit dat u zo terughoudend bent wanneer u vragen worden gesteld over uw militaire carrière, wijst op een gebrek aan medewerking.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat uw boven beschreven activiteiten voor het Baathregime moeten worden gekwalificeerd als het leveren van een substantiële en persoonlijke bijdrage aan misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof.

Tot slot dien ik erop te wijzen dat de uitsluitingsclausule in artikel 1 F deel uitmaakt van de discretionaire beslissingsmacht van elke staat, met als enige voorwaarde het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan één van de vermelde misdrijven. De asielpcedure vereist immers niet het bijeenbrengen van formele bewijzen, in tegenstelling tot een strafrechtelijke procedure, en verloopt volgens andere regels dan eventuele nationale of internationale strafrechtelijke procedures. Bijgevolg ben ik van oordeel dat u om bovenvermelde redenen dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie evenals van het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), ik evenwel meen dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaringen uw leven, uw fysieke integriteit of u vrijheid in gevaar zouden verkeren.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij is van mening dat hem ten onrechte het statuut van vluchteling en van subsidiaire beschermde wordt geweigerd.

Verzoeker stelt dat het tegenstrijdig is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) in de eerste beslissing van 17 juli 2006 stelt dat er in hoofde van verzoeker geen vrees aanwezig is terwijl het CGVS nu het tegenovergestelde zegt, namelijk dat er wel degelijk vrees is voor vervolging maar dat verzoeker valt onder een uitsluitingsclausule.

Hij beweert dat men zijn belangrijkheid in de Baathpartij overdrijft en dat hij zelf geen beslissingsmacht had. Hij zou in een bepaalde hiërarchie gezeten hebben en zelf hebben moeten dienen.

Volgens verzoeker moet ook rekening worden gehouden met zijn situatie. Hij kwam op jonge leeftijd in het regime terecht, waardoor hij niet meer terugkon uit het regime en men eigenlijk handelt onder bevel.

Verzoeker wijst erop dat het CGVS vertrekt van algemene situatie om te stellen dat hij ook zou hebben deelgenomen aan misdrijven tegen de menselijkheid. Ten aanzien van verzoeker zou men met de grootste voorzichtigheid tewerk moeten gaan omdat hij zelf nooit de intentie had om deel te nemen aan dergelijke daden.

Aangaande de motivering omtrent zijn medewerking, beweert verzoeker steeds te hebben meegewerkt aan het onderzoek en de vragen te hebben beantwoord die werden gesteld. Hij stelt dat voor hem het ernstigste valt te verwachten bij een terugkeer en vraagt erkend te worden als vluchteling, minstens als subsidiaire beschermde.

Verzoeker concludeert dat, aangezien de motivering van het CGVS duidelijk door hem weerlegd kan worden, de negatieve beslissing niet, minstens zeer gebrekkig, gemotiveerd is. Er zou derhalve duidelijk een overtreding zijn van de wettelijke bepalingen gezien de bestreden motivering geen steek houdt en minstens getuigt van een onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad merkt op dat verzoeker niet dienstig verwijst naar de beslissing van het CGVS van 17 juli 2006, daar deze beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 7212 van 12 februari 2008 van de Raad, zodat zij *ex tunc* uit de rechtsorde werd verwijderd.

Op grond van verzoekers verklaringen tijdens de gehoren van 7 juli 2008 en 6 juli 2006, alsmede de door verzoeker bijgebrachte documenten en de in het administratief dossier voorhanden zijnde informatie (administratief dossier, stukken 3 en 7; administratief dossier, map B, stukken 3 en 11), oordeelde het CGVS met recht dat zijn betrokkenheid bij het leger ten tijde van het regime van Saddam Hoessein en zijn graad bij de Baathpartij geloofwaardig zijn en verzoeker omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker poogt in het verzoekschrift om zijn belangrijkheid in de Baathpartij te minimaliseren, doch brengt geen elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan de bestreden motieven hieromtrent. De bestreden beslissing stelt op basis van verzoekers verklaringen en de informatie in het dossier met reden dat verzoeker een belangrijke positie bekleedde binnen de Baathpartij en het toenmalige Iraakse regime. Verzoeker verklaarde ‘*udw qiyada firqa*’ te zijn en behoorde bijgevolg tot het hogere kader van het Baathregime. Hij gaf tevens aan de verantwoordelijke te zijn van een cel met leden met de graad van ‘*nasir*’ en ‘*nasir mutaqaddim*’. Verzoeker brengt geen elementen bij die afbreuk kunnen doen aan de informatie in het dossier, volgens welke hij aldus behoorde tot een zeer select gezelschap binnen de Baathpartij, waarvoor men zijn loyaliteit aan het regime nadrukkelijk diende te

hebben bewezen. Verzoeker weerlegt evenmin dat uit de informatie blijkt dat vanaf de positie van 'kandidaat-lid' betrokkenheid bij schendingen van mensenrechten geenszins kan worden uitgesloten, hetgeen bijgevolg zeker geldt voor de positie van 'udw qiyada firqa'. Dit klemmt des te meer daar zijn verklaringen over zijn persoonlijke activiteiten voor de partij deze informatie bevestigen aangezien hij stelde dat hij vergaderingen en bijeenkomsten bijwoonde, patrouilles uitvoerde, mensen surveilleerde en bewakingspermanentie vervulde en hij ook geregeld opposanten en deserteurs heeft opgespoord en gearresteerd.

Waar verzoeker beweert dat hij niet de intentie had om deel te nemen aan misdrijven tegen de menselijkheid, dient te worden opgemerkt dat deze bewering geenszins afdoende is ter ontkrachting van de door het CGVS gedane vaststellingen dat, gezien zijn positie binnen de partij, kan worden geconcludeerd dat hij bij machte was de ernst en de gevolgen van zijn daden en deze van de partij in het algemeen correct in te schatten en dat hij hieraan bij volle bewustzijn zijn medewerking verleende. Verzoeker gaf zelf aan dat hij op de hoogte was van het feit dat deserteurs konden worden gestraft met de doodstraf of lichamelijke verminkingen, waarbij hij het onder meer had over het afsnijden van de tong of de oren. Rekening houdend met de algemene informatie waaruit blijkt dat deze verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid, aangezien in het Irak van Saddam Hoessein deserteurs vaak ernstig werden mishandeld en bestraft met de doodstraf of amputatie van een deel van het oor, alsmede met verzoekers verklaring dat hij geregeld deserteurs heeft gearresteerd, oordeelde het CGVS derhalve op goede grond dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker medeverantwoordelijk is geweest voor ernstige mensenrechtenschendingen.

Dat verzoeker op jonge leeftijd in het regime terecht kwam en niet meer terugkon, kan niet worden aanvaard. De bestreden motivering wordt hieromtrent door verzoeker niet weerlegd en stelt op basis van zijn verklaringen met recht vast dat hij op vrijwillige basis is toegetreden tot de partij en vervolgens is opgeklommen tot een verantwoordelijke functie. Verzoeker werd lid in 1968, wanneer men leden wierf op school, en was vervolgens ongeveer vijfendertig jaar actief binnen de partij, waarbij hij geld en beloningen ontving. Hij verklaarde tevens dat hij kon doorgroeien door zijn deelname aan activiteiten, het werven van nieuwe leden en zijn enthousiasme. Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht dat uit zijn verklaringen nergens kan worden afgeleid dat hij ooit probeerde zich terug te trekken uit de Baathpartij, doch dat hij integendeel, ook op het moment van zijn laatste gehoor bij het CGVS, geen afstand heeft genomen van het Baathregime aangezien hij meermaals verklaarde dat Saddam Hoessein nog steeds zijn leider is en hij evenmin afstand nam van diens beleid, noch van de praktijken van het regime. Verzoeker bleef zelfs na zijn pensionering in 1993 tot aan de val van het regime in 2003 actief betrokken voor de Baath en nam bijvoorbeeld nog deel aan patrouilles (administratief dossier, stuk 3, p13).

De Raad merkt op dat verzoekers verklaring dat hij zelf in een hiërarchie stond en handelde onder bevel, overeenkomstig artikel 33 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, geenszins kan worden beschouwd als verschoningsgrond voor zijn medeverantwoordelijkheid, te meer daar hij gedurende meer dan dertig jaar carrière maakte binnen de partij en zelf een hoge functie had, waarbij hij de verantwoordelijke was van een cel van aanhangers en gevorderde aanhangers.

Verzoekers bewering omtrent zijn medewerking aan de procedure is een loutere ontkenning van de bestreden motivering en is derhalve niet dienstig ter weerlegging hiervan. De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier waar deze stelt dat verzoeker (i) weigerde te antwoorden op de vraag of de deserteurs die hij oppakte de hoger genoemde straffen ondergingen, waarbij hij aangaf dergelijke vragen niet te accepteren en verklaarde geïrriteerd te zijn door de vragen en zich beschuldigd te voelen (ii) vervolgens, nadat hij eraan werd herinnerd dat hij diende mee te werken, ontkennend antwoordde, doch even verder aangaf niet steeds te hebben opgevolgd wat er met de door hem gearresteerde mensen gebeurde, waarbij terecht wordt gesteld dat verzoekers onwil om duidelijkheid te verschaffen hieromtrent doet vermoeden dat hij wel degelijk weet heeft van de gevolgen van zijn daden en tracht deze te verdoezelen (iii) zijn bewering dat hij later goede vrienden werd met de mensen die hij arresteerde niet als geloofwaardig kan worden beschouwd (iv) zijn plotse ommezwaaai en aanpassing in zijn verklaringen doet vermoeden dat hij zijn daden en

verantwoordelijkheden tracht te minimaliseren en zelfs te ontkennen (v) bij vragen naar zijn functie, activiteiten en verantwoordelijkheden, meermaals heeft geweigerd te antwoorden of ontwijkende antwoorden heeft gegeven, waardoor het normale verloop van de procedure wordt gehinderd, hetgeen een aanvullend vermoeden van betrokkenheid creëert. Zij is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Deze vaststellingen wijzen op een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker en doen vermoeden dat hij zijn eigen daden en verantwoordelijkheden tracht te minimaliseren en ontkennen.

Gelet op het voormelde, oordeelde het CGVS met recht dat er ten aanzien van verzoeker ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij medeplichtig is aan het plegen aan misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof.

Het voorgaande mede in acht genomen, werd de bestreden motivering op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Verder blijkt uit de beslissing dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en verzoekers asielaanvraag heeft beoordeeld op een individuele wijze en met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Derhalve kan verzoekers bewering dat de gegevens van het dossier onvolledig of gebrekkig werden onderzocht geenszins worden aanvaard.

De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel. Op basis van voormelde vaststellingen, kwam het CGVS op goede grond tot de conclusie dat verzoeker op grond van artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, juncto artikel 1, F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig artikel 55/4, a) van voornoemde wet dient hij tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De uitsluiting van de vluchtelingenstatus door de Commissaris-generaal wordt bevestigd.

Artikel 2

De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 januari 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.